



Svatý František z Assisi

# Zprávy z farnosti

03/2009

*Není to tak dlouho, co jsme se připravovali v době adventní na svátky Narození Ježíše Krista. A nyní opět prožíváme dobu přípravy. Vstoupili jsme do doby postní. Je to doba vážnější, ale určitě by to neměla být doba naplněná smutkem. Je to doba, kdy chceme vyvinout více úsilí. Chceme se svým životem více přiblížit Pánu Ježíši, být mu více podobni.*

*To znamená, že si najdeme chvílky k zamyšlení nad tím, co bychom měli změnit. A také se zamýšlet, jakým způsobem o tu změnu usilovat. Nestačí ale jenom přemýšlet a přemýšlet. Je třeba, aby naše úvahy přešly do modlitby. S Bohem mluvit o svém životě a o tom, jak jej nejlépe prožívat. Sledujme trojí vztahy, v kterých se náš život odehrává. Vztah k Bohu, k druhým lidem a celému stvoření kolem nás. Právě v těchto vztazích by mělo dojít k potřebným změnám.*

*Požehnané prožití doby postní ze srdce přeje*

*P. František*

## Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2009

Na každý měsíc jsou vyhlašovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice. Přípravu textů má na starosti P. František Brázdil, SJ, z olomoucké rezidence.

### **BŘEZEN**

1. Aby úloha žen byla více uznávána a respektována v každé zemi světa.
2. Aby se biskupové, kněží, zasvěcené osoby a laici věrní katolické církvi v Čínské lidové republice odhodlali stát se znamením a nástrojem jednoty společnosti a míru v duchu poselství, které jim zaslal papež Benedikt XVI.
3. Aby pravdivá snaha o obrácení nás vedla také k úctě a ochraně počatého života.

texty byly převzaty z [www.jesuit.cz](http://www.jesuit.cz)



### Rok sv. Pavla

Pomalou nastanou dny, které budeme chtít strávit třeba hezkým výletem. Předkládám dvě webové stránky, na kterých si můžeme vybrat nějaké místo, kde to ještě neznáme a krom objevování okolí budeme moci navštívit některý z hojných kostelů zasvěcených svatému Petru a Pavlu a tak ještě prožít Rok sv. Pavla...

Přehled kostelů zasvěcených sv. Petru a Pavlovi v České církevní provincii: <http://tisk.cirkev.cz/z-domova/prehled-kostelu-zasvecenych-sv-petru-a-pavlovi-v-ceske-cirkevni-provincii.html>

Přehled kostelů zasvěcených sv. Petru a Pavlovi v Moravské církevní provincii: <http://tisk.cirkev.cz/z-domova/prehled-kostelu-zasvecenych-sv-petru-a-pavlovi-v-moravske-cirkevni-provincii.html>

R. S.



### Samota občas pořádně zabolí - nikdo se mě nezastane...

#### samota zabolí

Samota občas pořádně zabolí. Vnímám nepochopení a opuštěnost. Nikdo se mnou není, když jde do tuhého. Nikdo se mě nezastane, když ztroskotávám. Všichni vědí všechno lépe než já. Necháávají mě stát venku v dešti. Ježíš jde ale všemi zastaveními mé osamělosti se mnou: V jeho blízkosti se už necítím tak sám. Ve vztahu s ním se mohu odvážit přijmout osamělost ve svém nitru, pohlédnout jí do tváře a vydržet v ní.

#### Ježíš osamělý

Ježíš byl neustále obklopen lidmi, kteří na něho kladli velké požadavky. Tlačili se na něho, aby na ně vložil ruce a uzdravil je. Evangelia píší o neustálém návalu davů, který byl Mistr nucen vydržet. Přesto byl také osamělý. Do samoty ale odcházel i sám: Potřeboval ji, aby mohl načerpat sílu ze svého vnitřního zdroje. V osamělosti zakoušel společenství s nebeským Otcem.

## **zrada nejbližších**

Pro Ježíše bylo těžké cítit nepochopení a osamělost i uprostřed svých přátel a následovníků. Svou cestu utrpění musel projít sám, zbaven útěchy blízkých. V Getsemane je zdrcen úzkostí a odkázán jen na blízkost svých učedníků; ti se ale vyhnou těžké chvíli únikem do spánku. Zklamaný Ježíš se obrátí na Petra: „Šimone, ty spíš? Nedokázal jsi jedinou hodinu bdít?“ (Mk 14, 37). Při zatčení ho učedníci dokonce opustí a utečou. Petr ho nakonec zapře. Ježíš umírá na kříži zcela opuštěn.

## **nejsem sám**

Ježíš dokáže svou osamělost přijmout a snášet, protože ví o své jednotě s Otcem: „Nejsem sám, neboť Otec je se mnou“ (Jan 16, 32). Lidé ho opustili. Dokonce i jeho učedníci se stáhli do ústraní a vrátili se do svých domovů. Každý se stará jen o sebe, každý se snaží zachránit si kůži. A právě v tomto osamocení, opuštěn přáteli, se Ježíš necítí opuštěn - je s ním Otec. Toto vědomí proměňuje jeho samotu: Je jedno s Otcem.

*podle knihy Anselma Grina 50x Ježíš*



## **Indie**

### **27. prosince**

Máme den volna a tak jsme hned ráno po páté hodině vyrazily do Bangalore. Jely jsme autobusem, opět jsme byly středem zájmu, opět nás celou cestu provázely pohledy cizích chlapů. A taky jsme opět viděly spoustu zajímavých lidí, chlapy ovázané v „plínách“ a turbanech, uřvané mlad'ochy... celý autobus voněl indickými cigaretama a vonnými tyčkama, z venku se dovnitř linula vůně květin, které se prodávají všude po ulicích. Obchodníci už od rána sedí podél cest, jeden vedle druhého a snaží se něco prodat. Mají spoustu koření, zeleniny, růží a jasmínu. Vše to voní a ta vůně se dostane úplně všude, i my jsme ji celé provoněné. Nebo smrdíme? Těžko říct, je to Indie, je to jiné. Občas je to ale opravdu puch, v jednu chvíli růže, v další chvíli nechutná, žaludek zvedající kanalizace.

Po ránu má Indie jiné kouzlo, je chladno a tak se všichni vyrojí, aby udělali co nejvíc práce. Většina chodí zabalena do dek, jsou vidět jen jako bosé kráčeující postavy, ženy nosí na hlavě neuvěřitelné náklady, jednou jsem to zkoušela a celé následující dva dny mě velice bolely krční svaly.

V Bangalore to teď nebylo nijak zajímavé, vlastně jsme se jen nACPávaly hranolkami a kolou a sháněly dárečky:). Po příjezdu zpět nás čekalo překvapení, máme tu až do pondělí dvě devatenáctileté Němky z Bosco Mane.

### **28. prosince**

Dnes je svátek Svaté rodiny, a tak asi proto tu hodně dětí mělo své rodiče a celý den byl volnější. Jeden kluk - Vijay, který je tu podle mě nešťastný, protože je terčem šikany - má na hlavě malou plešku... - tu měl také maminku. Moc se s ní pohádal, asi že ho tu nechává a odjíždí, strašně na ni křičel a plakal. Je mi ho tak líto.

Jinak se cítím celkem zrelaxovaná, poslední týden jsem se cítila už hodně unavená a dnes se mi zázrakem vrátila síla. Možná proto, že holky z Bosco Mane říkaly, že to mají také tak a že také děti nemůžou někdy ani vidět, slyšet a nejradši by

jely domu a tak sem si řekla, že takové etapy jsou normální a nějak to neřeším. Dnes mi bylo velice příjemně, ráda jsem byla s dětmi. Někdy umějí být velice miloučké:).

### **29. prosince**

Na návštěvu přijel Francouz, který pracuje v Bangalore. Učí v semináři francouzštinu. A tak jsme šli s ním a klukama na dlouhý výlet. Bylo to celé letní, na konci naší cesty se kluci měli vykoupat. Strašně se těšili a tak první půlhodinku běželi, až jsme se všichni rozprchli. Zůstala jsem jen s naším hostem a pár kluky. Po-prvé tady jsem byla na tak daleké procházce a skoro jsem nevěřila, že je kolem nás něco tak nádherného. Procházeli jsme mangovými háji, palmovými háji, vyprahlou krajinou, po skalách, trávou... Indický venkov je nádherný, cítila jsem se jak v ráji. Nikde nikdo, jen sem tam jsme potkali pastevce s ovečkami, pastevce s krávy, ženy nesoucí na hlavách hromady vypraného prádla... Tak neuvěřitelně jiné a tolik moc krásné. A s dětmi byl výlet ještě o tolik krásnější. Trhali jsme kdejaké plody a povídali, zpívali... Akorát se nám podařilo zabloudit, naštěstí jsme brzy našli správnou cestu. Kluci už byli nervózní, těšili se na koupání a po třech hodinách chůze jsme došli k malému rybníčku. Teda nelze si představit pod slovem rybník rybník z našeho kraje, to ne, tohle byla spíš taková stoka v buši, různě pokroucená, měla svůj divoký půvab, člověk nemohl tušit, kde se co skrývá. Kluci se nadšeně vrhli do vody a vypadali jak rochníci se prasátka. No nedalo mi to, řekla sem si, že když tam jdou oni, půjdu taky, že se mi snad nic nestane. V Indii se ženy skoro vůbec nekoupou, a když už, koupou se oblečené, tak jsem vlezla do vody tak jak jsem byla. Kluci se na mě vrhli, celou mě zcákali, musela jsem spolykat spoustu vody, tak snad nedostanu nějaký břichabol. Za chvíli už sem byla ve vodě celá. Divný pocit koupat se v oblečení:). Ale líbilo se mi to, mělo to svůj nádech exotiky:). Zpět jsme odcházeli krásně odpočatí, užívala jsem si tu nádhernou večerní krajinu, doprovod mi dělali moji rošťáci a já si říkala, že jsem tu šťastná.

### **30. prosince**

A já mám to něco, co prý stojí za to:). Děti moje:). Měly dnes opět volnější den a nikdo tu nebyl, jen my s Míšou a jeden bratr a to nám bylo hej. Mohli jsme si s dětmi dělat, co jsme chtěli. V angličtině se nám vedlo, děti krásně pracovaly, takže si sami vytvořily místo pro humor. Snad pochopí, že když nás nechají i vydechnout, my se jim odvděčíme. Zatím se tu uplatňuje výchovný styl hard love - tvrdá láska. Děti mají za sebou už spoustu věcí, drogy, alkohol, byly bité, zneužívané na práci... A to sebou taky nese jistou divokost, vzpurnost a agresivitu a to musíme korigovat, jinak by nás tu převálcovaly a nikdy bychom se nikam nepohli. Takže děti jsou za přestupky hodně trestány, ale když se jim cokoli povede, i sebemenší maličkost, nikdy nešetříme chválou, pohlazením a dáváme jim najevo, že jsou naprosto výjimeční. Akorát mě mrzí, že děti jsou zvyklé na rákosku a bez ní je to hodně těžké... Bohužel, občas je tím proutkem prostě švihnout musíme... Dnes do angličtiny přišli dva malí kluci a smrděli cigaretama. Hned jsme je odvedli za bratrem, tyhle věci se tu hodně trestají, protože snad všichni s tím mají zkušenosti a navzájem se mohou velmi ovlivňovat. Bratr je hodně seřezal, bylo mi do breku, vzpomněla jsem si na svoje léta, kdy jsem sem tam tajně kouřila po škole u kamarádky před barákem a pak se bála, že mě někdo odhalí, ale potrestání být museli a to tak,

## **Děti - Rodinky**

aby si to pak už pamatovali. Ale dívat jsem se na to nemohla, musela jsem odejít. Bohužel kluci o tři hodiny, když jsme měli zpívání, přišli opět pozdě a opět strašně smrděli. Mezi prsty žmoulali koření, to je odhalilo. Opět jsme je odvedli, zase dostali výprask, snad už si to zapamatují... Byla bych šťastná, nechci už na ně donášet.

Jinak je velice zajímavé kluky pozorovat při večerním slůvku na dobrou noc. Někteří spí, jiní se důkladně šfourají v nose, jiní v uchu, krkají a vůbec jim nevádí, že nás je tam 120:). Jinak když už jsme u toho, děti se strašně řehtají, že je divný, že v Čechách se nahlas nekrká. Dokonce i u jídla si otec nahlas odřihne a nikoho to nevzrušuje:).

### **31. prosince**

Tak tu máme Silvestr, nijak se tu přes den nic nedělo, byl normální pracovní den, tady ve středisku je pracovní den snad úplně každý den. Silvestry mě stejně moc nevzrušují, tak mi to bylo tak nějak jedno. Večer začal velice nudně, děti měly od devíti televizi a my měly volno, ale musely jsme vydržet vzhůru až do půl dvanácté, kdy měl být s dětmi program. Byla jsem dost unavená a vlezla na mě choroba, takže mi to moc po chuti nebylo, ale pak to stálo za to. O půl dvanácté se děti usadily venku před střediskem a byly velice vzrušené, už jen to čekání bylo kouzelné. Měla jsem kolem sebe rozzářené kluky, někteří ani netušili, co přijde. Zazpívala se píseň v kannadě, děti se pomodlily a pak už se běželo uvítat Nový rok. Na hřišti byla postavena veliká hranice a na hranici postavený veliký panák - starý rok 2008, připomínalo to pálení čarodějnic u nás. Každý jsme dostali malého panáčka z papíru, kterého jsme do ohně po odpálení hodili. Když se hranice podpálila, byl to děsný rachot, páč byla vycpaná rachejtlem a nevím čím možným, ale bylo to velice veselé. Tančilo se kolem ohně, povykovalo, prostě krásná oslava Nového roku. Myslím, že tenhle Silvestr, který jsem mohla strávit s dětmi, nebude mít jen tak konkurenci:). A taky doufám, že jak na Nový rok, tak po celý rok:).

### **1. ledna 2009**

Tak už se nám to zlomilo, už jsem zase v roce, ve kterém uvidím všechny své milé. Je to docela pěkné:) Ale i když už se domů těším, tak jsem opravdu ráda, že tu můžu být a ten čas bych ani za nic nezkrátila a chci si to prožít jak jen to půjde.

Děti celý den pokřikují happy new year, tak teda Happy New Year!

### **2. ledna**

Den plný překvapení:) Míša dostala vešky, ale zřejmě už před delší dobou, protože má chudák plnou hlavu hnid a vší. A tak jsme si po obědě sedli ven ke hřišti a skoro dvě hodiny jsem jí tu spoušť vybírala. Děti mi pomáhaly, to byla celkem legrace:) Také se nám do střediska zatoulalo vyhublé štěně z vesnice Ajjanahalli. Bylo malinké a celé vyzáblé a mělo zřejmě svrab, protože nemělo na bříšku a nožičkách skoro žádnou srst a bylo rozškrábané až do krve. Celé se třásl, ale hned se začalo chovat jako doma. Lehlo si k bráně a koukalo. Každý den chodí kolem střediska pastevec s ovečkami, vrací se k večeru z kopců do vesnice. Štěně hned na svých třaslavých nožkách vystartovalo a bránilo si území. Jako doma:) Dětem se moc líbilo a tak mu nedali pokoj. Jeden kluk ho dokonce pusinkoval, to sem mu musela zatrhnout, aby se nám tu nerozšířila svrabová epidemie. Když děti odešly na studium, donesla jsem štěněti sušenky a teplé mléko, bylo šťastné, nikdy

jsem neviděla psa tak rychle něco zhltnout a to náš Tom sní taky všechno. Asi muselo mít opravdu hlad. Ale běda, už sem se ho nezbavila. Běhalo za mnou a kňouralo, šlo se mnou až do střediska, musela sem mu utéct, naštěstí neumělo chodit po schodech a tak zůstalo dole. Ale vydatně kníkalo, až ho někdo čapl a zavřel do klece. Tady všechny zvířata skončí buď v kleci nebo uvázaná na krátkém špagátu. Prý ho zítra odvezou zpět do vesnice. Tak sem mu ještě nakradla v kuchyni zbytky kuřete a mlíko, aby mělo sílu:)

Večer jsem měla velikou radost, přišel mi dopis od Evičky a v něm byl český sýr:-) No to bylo tak krásné, hned jsem si zalezla do postele a pochutnávala si. Evičko velice moc děkuju:)

### **3. ledna**

Děti mě opět dostaly svou vynalézavostí. Není míč, tak si vezmou pytel s odpadkama, pevně ho sváží jakoby do kuličky a už hrají fotbal:) Nebo volejbal, co se jim líbí. A nikoho to neudivuje, hrají třeba celé odpoledne nebo dokud se pytel nerozpadne. A Álen si dnes vyrobil krásné autíčko z krabičky od sardinek, vyložil ho trochou banánového listu a naložil náklad:) A ukazoval, ať se posadím, že mě svezí. To byl tělocvik:) Ono chodit všude možně v podřepu nad maličkým autíčkem není nic snadného. Nebo Kortik si udělal velký červený anglický autobus z krabice od sušenek, kterou si vyhrabal mezi odpadkama na spálení. A taky se mu to moc povedlo.

Našel se tu další had, tak ho děti okamžitě zabily a nosily sebou... Vijay, který nemá na jednom místě vlasy a moc tím trpí, si tekutiny jeho těla namazal na plešku, že je to prý zdravé a léčivé. Už mě to ani moc neudivilo, ani se mi z toho nedělalo zle, i když měl toho hada rozpatlaného po celé ruce...

### **4. ledna**

Vši nás pořád ještě zlobí, Míša má chudák pořád plnou hlavu hnid, už vyčesala šest vší, tak jí každou volnou i nevolnou chvíli vlasy probírám a vytahuju co se dá. Je to příjemné, vždy se posadíme ven na trávu a povídáme si u toho, děti se připojí a pomáhají mi. Ale to teda ti praví! Sami mají plné vlasy, vypadá to jako by měly v hlavě ozdobičky:) Sem tam si to nechávají vybírat od opičky, ale zrovna dnes na to neměla náladu, byla nějaká agresivnější.

Byla tu na návštěvě maminka od jednoho kluka, když se na mě usmála, skoro jsem se lekla, měla úplně červené zuby. Je to od žvýkacího tabáku a vypadá to trochu děsivě.

Utekli dva malí kluci, zrovna ti nejmenší, co tu byli. Oba byli noví, o jednom jsem se už zmiňovala, přivedla ho jsem jeho maminka, protože byli velmi chudí. Už se jednou pokusil utéct, ale hned byl přiveden zpět. Teď to vypadá, že už se nevrátí. Děti mají svobodu, mohou utéct, nikdo to tu neřeší, nikdo nepátrá, kde by mohly být. Většinou utíkají jen nové děti. Ty, co tu jsou déle, už ne. Asi je pro ně těžké žít najednou v řádu. Na ulici nemusí nic takového dodržovat, cítí se tam možná svobodněji, kdo ví. Říkám si, jak je možné, aby se odtud dva malí kluci dostali až do Bangalore, když nemají ani peníze, nic. Otec říká, že jedou autobusem a když je někdo vyhodí, že nemají peníze, naskočí na další a tak se tam dostanou třeba na čtyřikrát. Stejně si ty malé děti neumím představit na ulici, jak žebrají, spí kdoví kde, nemají nic.

**5. ledna**

Přišel mi dnes veliký balík od mé rodiny, jej to sem se těšila:) Měla jsem velickou radost a tak jsem hned utrkala na pokoj. Ale všimla jsem si, že balík je rozřezaný a znovu slepený, to už sem začala tušit něco nekalého. Nemohla jsem tomu uvěřit, maminka mi do balíku přiložila menší krabičku, kam mi naskládala perníčky. A někdo mi celou krabici rozhrabal, ale nic si nevzal, jen otevřel tu krabičku s cukrovím a celou ji vyjedl. Krabičku pak opět zabalil a vzorně vrátil zpátky. Když se to tak vezme, je to celkem k smíchu:)

**8. ledna**

Ráno vyrážíme na dlouho očekávanou cestu do Mysoru. Máme s klukama sraz v Bangalore na nádraží a po krásném setkávání vyrážíme všichni za dalšími indickými zážitky. Mysore je pěkné město, proslulé výrobou vonných tyčinek, olejů a Maharádžovým palácem. Musíme prvně najít ubytování, což je vždy nejtěžší. Perou se o nás „rikšáci“, nabízejí nám výhodné hotely, ale nějak se nám nepozdávají. Nakonec se usídlíme v poněkud lepším hotelu, kousek od paláce. Říkáme si, že si trošku toho lepšího zasloužíme:) Pokoje máme světlé, celou jednu stranu pokrývá okno. Dám si sprchu, poprvé za celou dobu tady se sprchuji v horké vodě a ještě opravdovou sprchou:)

Na obhlídku města si na den pronajmeme rikšáka, který nás vozí po všem, co chceme vidět. Památky jsou od sebe vzdálenější a tak nám nic jiného nezbyvá. Projíždíme silnicí, kterou lemují trosky bývalého království, díky kterému je Mysore bohaté. Díky svému královskému dědictví a turistům. Vstupujeme do krásného chrámu Šrí Švéta Varáhasvámiho. Všude kolem nás, mezi těmi krásnými sloupky, kamennými slony, ozdobenými bohy, se tlačí nedočkaví Indové, všichni chtějí uctít svého boha. Také to prostředí vnímám, je mi sympatické, magické a tak nějak pohlcující. Ukloním se spícímu bohu Višnovi, přijmu požehnání, nechám si hlavu pomazat olejem a čelo červenou hlinkou a s úctou odcházím.

Další místo, kam se vydáváme je sultánův palác, vedle paláce je i krásná mešita. Palác je v upravených zahradách, jdeme k němu pomalou procházkou, vnímáme okolí, zahalené muslimky, turisty... Poprvé vidíme mešitu, vše je nazdobené, ale kýčovitě to nepůsobí. Trošku jsem se ztrapnila, chtěla jsem se podívat dovnitř mešity a nějak mi nedošlo, že ženy do mešity nesmí. Pája na mě zasyčel, tak jsem lehce rozhořčena vyběhla ven.

K večeru, za západu slunce jedeme do ptáčích rezervace Karandží. Všude je klid, konečně neslyším nic než nás a ptáky, žádné Indy, žádná auta, rikši, jen klid. Zaplatíme si loďku a vyrážíme na klidné vody pozorovat ptáky. Vůbec to nebylo nudné, naopak. Všude poletovali nádherní vodní ptáci, většinu z nich jsme viděli poprvé v životě. Na stromech viseli ohromní netopýři, vypadali jak velké šišky. Jak se pomalu smrákalo, netopýři oživali a vyráželi na lov. Ptala jsem se našeho lodičkáře, jestli tu jsou krokodýli, říkal, že ráno tu vospávají na kamenech. Moc jsme mu nevěřili, myslela jsem si, že je to jen tah na turisty. Ale najednou koukáme, že na kamenu opravdu jeden veliký leží a má otevřenou pusku. Kousek od něj pospává ještě větší! No byla jsem jak u vytržení, fascinovaně jsme na ně koukali, působili opravdu děsivě a tak veliké jsem si je nepředstavovala. Bylo ale divné, že se nehýbali, nic nedělali a tak jsme se brzy začali smát, že je to jen z kamene, atrapa pro turisty, pro stejné trubky, jako jsme my, kteří všemu uvěří. Poprosila jsem tedy lodičkáře,

ať připluje blíž, chtěla jsem si svou domněnku potvrdit. Byli jsme už úplně u něj, pořád jen ležel a tak jsme chtěli zklamaně odjet. Vstala jsem, popošla k přídí, že si to aspoň vyfotím, když najednou se ta „atrapa“ prudce zvedla, zamířila proti nám a mrštně s otevřenou tlamou zaplula do vody. Byl to opravdu živý krokodýl! Byl nádherný a budil hrůzu, no velice nás to překvapilo a nemohla jsem na něj přestat myslet. Opravdu moc silný zážitek. Potkali jsme ve volné přírodě dva velké krokodýly. Velice nás to potěšilo. Nemohli jsme se té nádherné přírody nabažit, nejkrásnější bylo, jak už se smrákalo a všude byl slyšet ten veliký šum ptáků a jiných vodních zvířat.

Když jsme z rezervace odcházeli, byla už tma. Jeli jsme zpět do města a náš řidič nás odvezl ke svému známému, který vyrábí kvalitní vonné oleje. Bylo to půvabné místo, bydlel v malém domku, nešla elektřina, takže měl všude ve své dílničce svíčky, ty tomu místu dodávaly ještě větší kouzlo. Vše vonělo po tyčinkách a olejem. Posadil nás za stůl, udělal nám čaj a už nám vytahoval krásné baňky plné různých olejů, různých vůní: jasmín, růže, lotos, bylo jich spousta. Každý jsme okusili, dělal nám masáže ruky, vysvětloval, k čemu co slouží, jaké mají ozdravné účinky... Moc se nám tam líbilo a tak jsme si po hodinovém příjemném sezení nakoupili různé oleje i vonné tyčinky. To místo bylo pro nás tak moc půvabné a kouzelné, poznáváme tu exotiku, pro ně je to normální, pro nás takové domky představují něco nového, úctyhodného, jak tam majitel sedí v přítmí své boudičky, provoněné oleji, hostí nás čajem a umě přelévá oleje do miniaturních skleněných lahviček...

Stále ještě omámeni jsme odjeli do hotelu a po krátkém odpočinku vyrazili na večeři. Na evropské jídlo (i když všechna jídla v Indii, i ta evropská, mají ten zvláštní indický ocas), dokonce i láhev vína jsme si koupili. Dlouho jsme všichni čtyři v restauraci poseděli a hodnotili celý náš den, jak nás celá Indie pohlcuje a vtahuje do sebe. Také jsme vzpomínali na domov, ale všichni jsme se shodli, že jsme moc rádi, že tu jsme a že bychom náš pobyt nezkrátili ani o den.

### **9. ledna**

Nový den v Maisúru. Po snídani vyrážíme na prohlídku Maharádžova paláce, místo, kvůli kterému jsme sem jeli. Je ráno, takže nikde moc nikdo není. Vstupujeme za brány, palác je i zvenku nádherný, veliký, celý nás uchvátil. Okolo paláce je pár zahrad s chrámky, nikde nikdo ještě není, takže si můžeme vše vychutnat bez lidí. Prohlídka jenom okolí paláce nám zabere skoro tři hodiny. V maharádžových zahradách je spousta menších chrámků, před každým si zujeme boty a jdeme dovnitř.

Potkali jsme slony, mají je tu na práci, myslím, že jsou určitě mnohem více spokojeni než posvátní sloni v chrámech. Byli dva a oba osedlaní. Spokojeně přezvykovali bambusové listy, drbala jsem je na chobotu, pod chobotem, kde se dalo:) Zapózovali nám na fotku a šli jsme. Jsou to nádherná zvířata, doufám, že se aspoň jednou na nějakém povozím:) Musím říct, že i když jsou tak velcí a buď určitý respekt, stejně jsou to od pohledu velice milá a sympatická zvířata a kdybych měla zahradu, hned bych si tam dva šoupla (jednomu by bylo smutno:).

Vstupujeme do chrámu, nádherného a velkého, může působit až moc velce, neosobně, ale podle mě to je skvost, všude po stěnách jsou malby, které znázorňují



Život Maharádžů, průvody slonů... Nádherné veliké vyřezávané dveře vykládané slonovinou, ohromné zlaté sloupy, secesní dlaždičky, broušená skla, barevná sklíčka kam se člověk podívá, indické barvy na sloupkách... Představuji si, jak tu žil vládce i se svou ženou. Neumím pochopit, jak mohli žít v něčem tak velikém, vždyť jen ve vstupním sále se dá snad i zabloudit. Ale palác se mi moc líbil, i když působil nelidsky velce.

Z paláce odcházíme opět plni dojmů, už nechápu, kam se do mě ten neustálý úžas Indie vstřebává. Zajdeme si odpočinout na oběd do pizzerie. Pizza je velice ostrá ale moc dobrá. Vše je dobré, když se člověk žije skoro jen rýží. Po obědě se necháváme dovézt na tržiště Devaraja. Tržiště prý patří mezi nejživější a nejbarvitější v Indii. Snad každé tržiště, které jsem zatím v Indii viděla, bylo rozdělené na různé úseky. Úsek se zeleninou, úsek s ovocem, úsek s kořením... Tady tomu není jinak. Prodáváči sedí na svých stolech, prodávají květiny do vlasů, květiny pro Bohy, jiní koření, starožitnosti, vonné tyčinky ze santalového dřeva, všude jsou veliké kupky barevných hlinek - kumkum - používaných při náboženských rituálech nebo pro vdané ženy (do pěšinky ve vlasech). Prodáváči smlouvají, pokřikují na nás, jsme tam skoro jediní bílí. Vše voní intenzivně jasmínem, růžemi a santalem. A taky sem tam kanalizací. Kupujeme si hlinky a u malého stánku s veteší krásný malý starý obrázek v popraskaném rámečku s hinduistickým znakem věčnosti a malou sošku byčka Nandina, jízdního zvířete boha Šivy. Cestou tržištěm procházíme úsekem, kde se prodávají vonné tyčinky a oleje, neustále na nás někdo pokřikuje, už to ani moc nevnímáme, ale jednomu mladíkovi přeci jen odpovím, že jsme z České republiky a chceme pokračovat dál, když na nás zavolá „jak se máš!“. Tady v Indii! No hned jsme k němu přišli, byli dva a byli moc sympatičtí. Ukazovali nám své poklady - ve svém skromném stánečku měli knihy z různých zemí, takové deníky. Vytáhli tu s Českou republikou, prohlíželi jsme si ji, spousta českých turistů jim tam něco napsalo, byli jsme strašně překvapení, když jsme tam našli jméno naší kamarádky a její maminky, Jana tu rok pobývala taky jako dobrovolnice. To se nám stane v té veliké Indii na tržišti v Maisúru, kde by nikdo nic takového nečekal. Díky vynalézavému obchodníkovi, který ví, že takhle lidi velice potěší a pak má velkou šanci něco prodat. Zavedl nás do svého krámečku a ukázal nám, jak se vyrábějí vonné tyčinky, no nechtěla bych to dělat, i když jde asi jen o cvik, ale oni jich takhle za den ručně udělají i tisíc. Od něj míříme už pomalu ven přes úsek zeleniny a květin, nějaký chlap mě čapl a honem diktoval Pavlovi, že mě s nim musí vyfotit. Pak už si jen nakoupíme čerstvý ananas, granátová jablčka a banány a pospícháme pryč. I když je to všechno pěkné, rychle se u toho člověk vyčerpá, nejsme zvyklí na takové tlupy lidí a už vůbec ne na to, aby někoho vzrušovala naše přítomnost kamkoliv se hne. A tak si jedem do hotelu odpočinout a odložit nákup.

Další cesta vede do železničního muzea. V muzeu je pět parních strojů, vlaky, kterými cestovali indiští králové a je tu jeden krásný salonní vůz z roku 1899 v kterém cestovala maisúrská Máharání. Ten se mi velmi líbí, vypadá vevnitř spíš jako starý byt. Tady je ve svém žilvu hlavně můj milý:) Je tu moc příjemná atmosféra, hlavně proto, že nikde nikdo není, jen jeden vysokánský chlapík, který vypadá jak Holanďan (nevím jestli je z Holandska, ale prostě tak vypadal:) a kterého dnes potkáváme už po čtvrté:) Po prohlídce muzea jdeme ještě do města, nakoukneme

## **Děti - Podmoky**

do pár obchodů s látkama, že bych si nechala ušít pandžábi nebo sári, ale už na to nemám moc náladu a vše je moc drahé a hlavně mi vždy vytáhnou tak škaredé látky, že už se mi nikam ani nechce a jedem rovnou do hotelu. Uf, konečně:) Osprchujem se a jdeme na evropskou večeři do hotelu Plaza:)

### **10. ledna**

Krásný výlet už nám končí, ráno pelášíme na autobus do Bangalore, musíme být ještě dnes ve středisku a klukům jede v deset večer vlak zpět do Hospetu. Cestou mě zlobí žaludek, asi jsem tu něco špatného snědla, takže to není úplně podle mého gusta. Ale i tak šťastně dojedem:) Na zastávce v Magady Míša dostala první nabídku k sňatku od vlezlého mladého Inda:)

Děti nás vítají, nakukují nám do tašek, co jsme nakoupily, tak jsme musely všechny čokolády a brambůrky do zásoby schovat pod mikiny:) Už tak nám kolikrát říkají, že jíme moc sladkého, když se jich poptáme jak to ví, odpoví, že máme v odpadcích hodně obalů od sladkostí:) Hlíďají nás velice důkladně:) A nám je hloupé před nimi vytahovat ty naše čokolády, je jim to pak líto, ale když mi taky nějakou tu energii potřebujem:)

### **14. ledna**

Máme na ošetřování dětí novou sestru a máme pocit, že se jí tam moc nehodíme, že by si dělala vše radši sama. My to samozřejmě neseme s nelibostí, protože už to děláme dlouho a máme taky svůj systém a přeci zvládneme dětem namazat pusy krémem a ošetřit drobná zranění. Pak to dopadne tak, že si dělá vše sama a nic nestáhá, má na to jen půl hodiny. Ale stejně na nás divně kouká. Ale nijak si z toho moc nedělám, snažím se jí respektovat a domluvit se s ní, ale občas mě děsně naštvě. Někdy ty Indy moc nechápu, třeba proč vyřezávají bradavice ve stoje a bez umrtvení třeba na krku, nebo vyřezávají dost nechutně kamínky z nohou a podobně, ale pořád si říkám, že je to jiná země, musím to tak přijmout. Zase je pravda, že děti tu jsou mnohem zocelenější než u nás, nelehají s každou rýmičkou a hodně vydrží. Ale třeba teď, sedmnáctiletý kluk, když mu řezali z nohy kamínek, položil mi hlavu do klína a plakal. To bylo hrozné, tenhle kluk je tak hodný, ale už není pochopitelně tak kontaktní jako mladší děti, tak mě to dost dojalo a bolelo mě to za něj.

### **18. ledna**

Ráno jsme opět jako každou neděli vyrazili do kostela v Magady. Takže den probíhal podobně jako jindy. Odpoledne jsme šly s klukama na procházku, vzaly jsme jen čtyři, bylo to moc příjemné. Seděli jsme na skále a povídali si. No ono slovo povídali je zavádějící, ale zvláštní je, že i když oni neumí anglicky a my zase kannadu, stejně se to dá a rozumíme si. Prostě mluvíme heslovitě. Chvilí kannadou, chvíli angličtinou, sem tam česky:-) už se smrákalo, všechny skály, palmové a mangové háje byli zalité oranžovým světlem a nám tam bylo moc krásně. Kluci se ptali na cestu letadlem, fascinovalo je to, tolik by chtěli někam letět. Můj milý Manjulata si prý našetří a poletí za mnou do Čech... Ptal se kolik stojí letenka, myslel si, že tak 100 rupií, což je 50 Kč... Prý už má deset rupií. Bylo to dojemné a mně bylo úzko. Chtěli vědět, jestli jsme dostali v letadle najíst, nad vším udiveně vzdychali. Prý by někdy chtěli ochutnat chleba s džemem. A tak jsem měla sto chutí koupit jim letenku:-) Ale říkala jsem jim, že není o co stát, že Indie je krásná

země, že my naši zem tak krásnou nemáme, že by se jim tu určitě nelíbilo... Chtěla jsem, aby si nemysleli, že bydlíme v nějakém drahém ráji, kde začíná i končí svět. Jsou to sice velcí vlastenci, oproti Čechům o mnoho víc, milují svou zemi, ale mají v sobě takovou představu, že jen bílá barva kůže je krásná a Evropa a Amerika bohatá a tak jsou tam všichni šťastní...

### **19. ledna**

Nemám teď moc času, tak jsem musela omezit své pisálkování, ale ono je to tu teď stejně takové dost podobné, že bych stejně ani neměla moc o čem psát:-) Dostaly jsme teď novou třídu, takže máme už pořád co na práci a volný čas si musíme spíš udělat, než že by byl daný. Učíme mimo angličtinu i počítače, ty sice učíme už dlouho každý večer, ale teď jsme dostaly i malé kluky, což je pochopitelně trochu náročnější... Jen mě štve, že jim tu často nejde elektřina a to pak mají děti další hodinu angličtiny. Přijde mi to padlý na hlavu, když je chtějí učit práci s počítačem, měli by si prvně zařídit tyhle základní věci, děti se pak na to velice těší a nic z toho není. A zase ta nudná angličtina. Neřekla bych, kdyby to nemohli s tou elektrikou zařídit, ale myslím, že jsou jen líní. Páč, když něco potřebují dělat oni, elektrika jako zázrakem jde. Prostě si ji nahodí. Je mi pak dětí líto.

Jinak jsme se vrhli na zkulturnování dětské koupelny. Je to jen taková ošklivá místnost, kde jsou turecké záchody a velká betonová vana s kohoutem, kolem které děti stojí a oplachují se kýblem. A tak jim tam sem tam nalepíme na dlaždičky obrázek namalovaný barvami na sklo. Neví, že to děláme my, je to pro ně takové kouzlo:-)

Otcové nám opět nachystali překvapení. Pozvali si návštěvu ze střediska Bosco Mane, připravili slavnostní večeři, na které se všichni sešli a jenom nás ženský nikdo nepozval. Odnesli si jídlo do pokoje a tam si udělali soukromou párty. Mně to nevadilo, naopak, mohly jsme si se sestřičkami v klidu povídat a užít si večeři v poklidu, ale dost mě udivil ten přístup. Jako ženy tu prostě nemáme moc významné postavení.

### **20. ledna**

Dnes jsme měli moc hezkou hodinu angličtiny, ve třídě bylo málo dětí a tak jsem po delší době přinesla pohádku o Sněhurce v angličtině. Naučili jsme se slovíčka a pak si v kroužku četli, prohlíželi obrázky a nakonec to vše zdramatizovali:) Kluci hráli krásnou Sněhurku a moc je to bavilo, byli jak beránci. Konečně taky začínám vidět nějaké ty výsledky, co se mé práce týče. Moje třída je už celkem šikovná, na začátku toho moc neuměli a teď už se snaží a spoustu věcí a slovíček se naučili. Tak mám z toho radost, alespoň nějaké viditelné plody tu má práce nese:)

Odpoledne přijely mladé sestry z Tamildánu. Vzali jsme je s klukama na procházku do našich krásných kopců, byly z toho moc nadšené, všechny jsou z města. Pocítila jsem zvláštní pocit hrdosti na něco, co mi vůbec nepatří a je to jen mé přechodné působiště. Ale stejně jsem se dmula pýchou nad tou krásou a nad našima klukama. Je vtipné, jak chtějí všichni neustále fotografovat. Udělám tak za výlet i třeba 200 fotek a musím mazat a mazat, zbude jich nakonec jen tak třeba deset pěkných:) Slečny z Tamildánu nebyly výjimkou:)

Večer jsme měli tancování, má oblíbená činnost. Ale indicky tančit jsem se zatím teda nenaučila. Kluky velice baví mě tanečně poindičťovat, ale stejně tak se

výborně baví, když tančím po česku nebo teda spíš po mém. Tak nevím, asi ze mě mají spíše legraci:) Jednoho prcka jsem učila tančit polku, to se mu moc líbilo, pluli jsme spolu po parketu a já se musela pod tou maličkou ručkou nepohodlně otáčet, ale bylo to miloučké. Při večerní modlitbě jsem se jen tak rozhlížela po klukách a bylo mi smutno, že je tu jednou budu muset nechat. Sice se domů také těším, ale tenhle čas už se nevrátí a už teď tuším, jak mi budou ti čertíci v roztrhaných svetříkách chybět.

Těsně před spaním tu proběhla akce „ukáž své ruce“ nebo tak nějak. Je to celosvětová akce, kdy děti z podobných zařízení otisknou své ruce na papír a napíší odkud jsou. Moc o tom nevím, jen vím, že dětem se to moc líbilo:) Taky mě to bavilo, dokud si zase ta nová zdravotní sestra nevymyslela, že barvu na ruce bude nanášet ona. Už jsem začala pracovat, seděla jsem s tak deseti klukama v kroužku a byla to legrace, když opět dokráčela a začala halekat po indicku, že tam toho dávám jednou moc, podruhé málo, až mi to vzala a začala to dělat sama. Ale nějak se ji to nedařilo, kupodivu. Přišel otec a vynadal ji, jak to dělá, tak sem jí to škodolibě přála. Obrázky, co jsem z klukama natiskla já, se líbily:-) Opravdu mě někdy umí tak naštvat, že mi zkazí celý večer.

### **21. ledna**

Dnes v noci, když už jsme spali a všude bylo ticho, se z marodky ozval hrozný křik, jako by se někomu stalo něco opravdu vážného. Znělo to plačtivě a hystericky, hned jsme v pyžamu běžely ke klukům. Jeden starší kluk se na mě vrhl, pevně mě objímal a volal maminku. Pak přiběhl i otec. Uvědomila jsem si, že ten kluk ještě skoro spí, měl nějaký noční děs, vůbec nebyl k utišení, zpívala jsem mu do ucha, dali jsme mu napít, snažili jsme se přivést ho k vědomí, ale pořád nařikal. Nakonec se utiřil, to musel být asi velice ošklivý sen. Docela nás to vyděsilo, hlavně to, jak pořád volal maminku...

Odpoledne jsme opět vyrazili na procházku, tentokrát do buše k vodě. To místo miluji, všude je tolik cizokrajných stromů a ta úplně jiná příroda. Děti opět šplhaly po stromech jak opice, lezou strašně moc vysoko, říkaly jsme si s Míšou, že mají štěstí, že nejsou na výletě jenom s námi, my bychom je musely pořád peskovat, jak bychom se bály. Ale Indové jsou zvyklí a nehulákají na ně, myslím, že to je ten důvod, proč se jim nikdy nic nestane. Nikdo jim nepodkopává sebevědomí řečma jako: „počkej až spadneš a dáš si do nosu“ a oni si věří, podle mě je ani nenapadne, že by to mohlo být nebezpečné. Svým způsobem se mi tenhle systém líbí, ale už mám v sobě moc hluboko zakořeněnou myšlenku, že se určitě musí něco stát. A tak nám kluci z vršků donesli prapodivné ovoce a začali hodovat. Bylo mi to nějaké povědomé, po chvíli mi došlo, že to jsou granátová jablíčka, ale nezralá. Nevadí, i tak se dala jíst:-) Roste jich tu spoustu, těším se, až bude sezona, už se to blíží. To tu všude porostou manga, granátová jablíčka a papáji. Prý to tu pak vše krásně voní a člověk si jen trhá ze stromů. Myslím, že už to dlouho nepotrvá. Pomalu nám tu začíná přicházet horké počasí, za měsíc už by mělo být až kolem čtyřiceti stupňů a za dva i třeba o deset víc.

Už 14 dní k nám večer na ošetřování chodí jeden starší kluk, který má na kotníku velikou bouli a dost ho to bolí. Jediné, na co se naše odborná sestra vzdá, je namazat mu to mastí na bolavé svaly. Tak jsem se po 14 dnech její nečinnosti se-

brala a řekla ředitelovi, aby ho vzal do nemocnice na rentgen, že si myslím, že to má zlomené. Tak uvidíme.

## **22. ledna**

Udělal jsem dětem volnější angličtinu, spíš takovou hravou. Kluci si mohli malovat, daly jsme jim nějaké obrázky, aby měli vzor. A zase nás dostali. Vzali si papíry, pořádně si jimi projeli hlavu až byly papíry celý promaštěný a pak začali obkreslovat... Jsou opravdu neskutečně vynalézaví. Akorát škoda, že neumějí zrovna moc malovat bez předlohy. Musí mít aspoň někde nějaký vzor, ale pak to zase vytvoří svým originálním způsobem, tak jsou z toho jedinečné unikáty:) Dnes jsme třeba na výtvarce malovali slona, kterému jsme ve finále nalepili nos smotaný z barevného papíru. Kluky to moc bavilo a každý slon byl úplně jiný a poidičtělý. Na velký papír namalovali slona malého jak oříšek a pak mu tam lípli ten veliký nos:) Jiní zase namalovali něco, co se tomu ani nepodobalo, ale stejně to bylo moc krásné. Mám ráda výtvarky:)

Vrátil se z nemocnice ten kluk s bolavou nohou a má to zlomené. Myslím, že sestře bylo trapně, že to nepoznala a nic s tím nedělala. Ale kdoví, někdy jsou tu všichni strašně laxní.

## **23. ledna**

Máme tu neštovice, už onemocněla spousta kluků, jsou vyskládáni na své malé marodce a neustále přibývají, ještě že už jsem je měla. Nechtěla bych neštovice zrovna v Indii. Když jsem dnes kolem nich procházela, tvářili se velice prapodivně a tajuplně. Hned jsem začala tušit nějakou lotrovinu, tak jsem nakoukla dovnitř a taky že jo. Měli tam malé mládě veverka, kterou si chytili. Chuděra tam zmateně pobíhala. Ale kluci na ní byli hodní, nanosili ji tam tajně z kuchyně mlíčko a udělali ji z krabice pelíšek. Bylo to hezké, ale stejně jsem se s nimi radši domluvila, aby tu chuděru vypustili zpět do lesa. Ani moc neprotestovali. Bylo mi to líto, ale zase jsem si říkala, že jenom z mlíka těžko bude živá a kluky by brzy přestala bavit, tak by buď skončila zavřená v kleci vedle těch nebohých opiček, nebo by umřela. Je to těžké, když kluci taky chtějí mít nějaké domácí zvířátko, ale tady není nikdo, kdo by na ně dával pozor a případně se o to zvíře postaral. Ale byla hezoučká.

## **24. ledna**

Další den v Bangalore, konečně zase volno:) Tentokrát nás do města vezla sanitka ze střediska. To bylo celkem vtipný, když jsme v Bangalore ze sanitky vylézaly, hned jsme šly na rikšu a rikšák si myslel, že jsme dvě doktorky a byl na nás velice milý. Taková hra nás bavila:) Šly jsme si koupit sárí, našly jsme obchod, kde jsou samé krásné látky, nejradši bych si tam nakoupila tucty věcí. Všechno to před nás vyskládali a už jenom vybírat. Koupila jsem si krásné vínové růžové sárí se stříbrnou výšivkou. Nabídlí nám, že nám do tří ušijí i blůzky pod sárí, tak jsme radostně souhlasily, ale zdůrazňovaly jsme, že nám jede poslední autobus v pět hodin a že ho musíme stihnout, tak že to musí být. Prý žádný problém... Šly jsme zatím do města na jiné pochůzky. Když jsme si šly naše sárí s blůzkou vyzvednout, samozřejmě to ještě nebylo. Byly jsme dost naštvané, to jsme ještě přišly skoro o hodinu později. Neustále se na něco vymlouvali, odkládali to po pěti minutách, abychom neodešly - nakonec nám donesli ušité věci až ve čtvrt na šest. Byly jsme na ně dost nepřijemné, myslím, že v právu. Byla to až skoro sranda, jen škoda, že už z principu do tohoto obchodu už nikdy nepůjdeme. A zrovna tam mají tak krásné

látky, to je velice k zlosti. Možná až těsně před odletem a ještě s Pavlem. Autobus do Magady jsme ještě stihly, ale z Magady do Ajjanahalli už ne. Takže jsme v Magady čekaly tři a půl hodiny, než pro nás přijelo auto ze střediska.

### **26. ledna - republic day v Indii**

Marodů neustále přibývá, už je tam dvacet kluků. Samá neštovice. Tak aby se nenudili, pouštíme si s nimi pohádky. Koukali jsme na Pata a Mata. Velice je to bavilo:) Nemluví se v tom, tak je to pro ně ideální. A také jsme malovaly a ukazovaly fotky z Čech, to je vždy zajímavá.

Odpoledne jsem strávila s mým milým Majhuátou, povídali jsme si a já mu při tom vybírala vešky z hlavy. Nebo spíš hnidy. Měl jich spoustu, ale mě to bavilo, aspoň jsme si pěkně vyprávěli. Kannadu sice pořád ještě neumím, ale i tak to jde. Anglicko-kannadštinou:) Slíbil mi, že až odjedu, bude mi psát dopisy a já zase jemu. Hlavu se mi podařilo celkem vyčistit, ale pak jsem ho asi celkem vyděsila... Našla jsem velikou veš, vypadala spíš jako kousek klacíku, nějakého bordelu, tak jsem to chytla a ono se to začalo hýbat. Hodně jsem se lekla a vyskočila, tak se Manja také vylekal, chudák, netušil co se děje a když zjistil co tam má, byl z toho nešťastný a chtěl abych mu celou hlavu vybrala. Bylo mi to líto, to je jasné, že děti žádné vši nechťejí, ale co se dá dělat, i když je někdo odšíví, stejně si to zase donesou, nedá se to tu uhlídat.

A když už jsem opět u těch zvířat. Máme na pokoji šváby, hlavně v koupelně. Máme upchané umyvadlo a tak se v něm přes noc udržuje voda. Když se jdeme ráno umýt, plavou nám tam utopení švábátka. A co jsme tam našly dnes... Brr, plaval tam jeden opravdu gigantický, největší, jakého jsem kdy viděla. Zase si říkám, že je dobře, že vylézají jen v noci a že dobrovolně lezou do vodní lázně, která je rychle polapí. Tak se tím nijak netrápím. Už mi moc ty zvířecí záležitosti nevdají. I když, kdyby tu nebyly, tak bych se vůbec nezlobila.

### **27. ledna**

Poprvé za celý náš pobyt v Indii jsme si konečně oblékly sárí. Byl to skoro svátek vzhledem k tomu, že s tím byly takové složitosti - než jsme nějaké koupily, než nám někdo ušil čoli (blůza pod sárí) a když už se tak stalo, čoli nám nesedělo, no nic moc. Až po třech měsících jsme se dočkaly:) Sami to samozřejmě namotat neumíme, tak jsme požádaly švadlenku ze střediska. Krásně nás do něj zabalila, vybraly jsme si ji právě kvůli tomu, že se nám moc líbí její styl nošení sárí. Dá se totiž motat na spoustu způsobů. Sice jsem měla pocit, že to ze mě každou chvíli spadne a taky mi v něm bylo velice horko, ale stojí to za to:) Je to snad to nejhezčí, co jsem na sobě kdy měla. Našperkovaly jsme se a šly na promenádu. Kluci měli velkou radost, že vypadáme jak Indky a nešetřili chválou. A co teprve ženský... Hromadně se na nás vrhly a poupravovaly nás, dávaly nám kolem krku své korále (ne moc hezké) a radovaly se, skoro jako vítějte mezi námi:) Bylo to moc hezké a milé.

Večer mi Pája říkal, jak vezli jednu holčičku ze střediska do nemocnice na testy, jestli nemá tuberkulózu. Tu sice nemá, ale našli u ní AIDS, bylo mi to moc líto, taková malá holčička. Tady ve středisku ho pravděpodobně taky pár kluků má, ale ono se to často vůbec nezjistí, dokud se neprojeví nějaké vážnější problémy. Tak jsem radši u všech kluků opatrná.

**28. ledna**

Dnes má můj milý narozeniny:) A tak se už od rána soustředím na četné gratulace. Pája volal, že když se ráno vzbudil, měl na dveřích od pokoje narozeninové balónky a přáníčko. Děti mu blahopřály a otcové mu nechali upéct velký dort, kde bylo česky napsáno „Vše nejlepší k narozeninám“:) To u nás ve středisku se nic takového nedělo:)

Škola, to je teda děs, myslím, že už nikdy nebudu chtít učit. Vůbec mě už nebaví neustále po nich něco chtít, když oni často nic dělat nechtějí. Někdy jsou jak beránci, ale teď je to zase naopak. Je tu problém, že když přijde někdo nový, kdo je divočejší, tak na čas rozhodí celou třídu. Protože když už se nám podaří zklidnit naše „sfry“ a začnou pracovat, přijde nějaký jiný a naše děti se jich velice rádi chytanou. No ať, mně je to tak nějak jedno, ale už nikdy takovou práci nechci. Neustále si vynucovat pozornost, vymýšlet pro ně něco, co by se jim mohlo líbit, abych vzápětí zjistila, že tomu tak není, to není nic pro mě. Je pro mě jednodušší být jim „antí“ na hřišti, než „paní učitelkou“ ve škole. Hlavně kolikrát mi některé věci co vyvádějí, přijdou vtípné, ale nemůžu se smát, protože tím bych jim to schvalovala a příště by mě zničili... Takže se musím snažit o přežití, abych neodjela s nějakou psychickou újmou a třeba je i něčemu naučila, což se kupodivu sem tam děje. Ale již nikdy se nechci ničemu takovému věnovat. Ráda přenechám jiným. Ještě musím podotknout, že já sama sem nikdy školu moc ráda neměla a taky jsem měla a mám svojí hlavu a tak ty děti naprosto chápu. Komu by se chtělo dělat něco jenom proto, že mu to někdo nakáže. No, aby to nevyznělo, že mě to učení nebaví, to ne, s dětmi je mi dobře, jenom už svou energii v dalších letech nechci plýtvat na něco podobného.

**29. ledna**

Náš ředitel mě ráno pobavil. Jen tak mezi řečí u snídaně se zeptal, kdo je z naší počítačové skupiny nejlepší, kdo píše nejrychleji a že už určitě všechny děti umí psát bezchybně všema deseti. To mě pobavil. A myslel to úplně vážně. Těžko mu vysvětlovat, že některé děti ještě ani neumí pracovat s myší a že za dva měsíce, kdy na jedno dítě vychází jedna hodina týdně, se psát všema deseti nikdo nenaučí. Měli by ocenit už to, že jsou o dost lepší než na začátku a velice se snaží. A používají správně prsty, jen ještě píší pomalu. Ale neocení, nikdo tady naší práci moc neocení. Takže ještě že to neděláme pro ně, ale pro děti.

V sobotu 31. ledna tu bude velká slavnost Dona Boska. Přijede sem okolo jednoho tisíce lidí, takže to bude pořádná oslava. Vše se tu teď točí okolo příprav, tak jsme s Míšou ozdobily hlavní místnost obrázky, co jsme s dětmi malovaly, vypadá to moc hezky. Děti všude uklízí, stírhají se stromky, vypouští se rybníček... Rybníček už byl velice špinavý a plavalý v něm ryby. Najednou už tam nejsou a nedávno byla k večeru rybí hostina, tak jsme poznaly, co se přihodilo:) Ještě, že ryby nejím, plavalý v takové stoce... Rybníček se vypustil, dole bylo spoustu bahna, ale nikdo to nevybral, jenom se tam napustila znovu voda, takže sem moc nepochopila význam takového čištění.

Děti měly velké praní, aby byly na zítřek čisté:) To bylo roztomilé, šla jsem si prát s nima ven, ukazovaly, jak budou pro Dona Boska vymydlení, čistily si vše, i boty:) A to je skoro nenosí, chodí pořád bosí, ale na takovou slavnost si je rádi vezmou. A tak drhly už tak dost sněhové tenisky do ještě větší blýskavosti. Vůbec

to bylo velice veselé, je už to pořádné horko, cachtaly jsme se ve vodě, všude samá bublina, takový hezký letní den:)

Je hezké se tak na ty děti koukat. Myslím, že tu mají dobré podmínky pro dětství a dospívání, starší kluci už jsou opravdu chlapáci, umí se chovat, jsou vzdělaní, hodní... Na nich je nejvíce vidět, že ta práce tu má smysl, celé dílo Dona Boska je parádní. Každé dítě, které tu je Vám řekne, že je šťastné. Z ulice sem přijdou nesebevdomí, vyplašení chudáčci, které nikdy nikdo nepohládá a už za pár týdnů jsou mnohem jistější a ne tak zdeprimovaní. Mám radost, když vidím, že to funguje.

### **31. ledna - Svátek Dona Boska**

Dnes je tady velký den, na můj vkus až moc velký, je to skoro větší sláva než Vánoce. Pája říká, že v Hospetu to mají také tak, všechno nazdobené, spousta hostů... Přejde nám to prapodivné, že se tomu přikládá větší význam než narození Krista, myslím, že ani sám Don Bosco by z toho nebyl nadšen. Už od rána je vše v plném proudu, co se nám na tom s Míšou líbí je to, že si můžeme obléct naše slavnostní sárí. Přišly jsme si, jako bychom se chystaly na ples. Po velké a na mě už moc dlouhé mši, byl kulturní program. No ono slovo kulturní zní možná až moc noblesně, spíš šlo o to, že nám kluci zatančili na pár písní ze svého tanečního repertoáru. Mají nové kombinézy pro tyhle příležitosti a dost mě to pobavilo. Celá Indie! Kluci se pyšně ukazovali v lesklých šatech, celé posíté flitry, horší jak kolo-točáři, ale zase z toho měli radost, tak co by pak ne. Je to jejich kultura, jejich vkus. Po obědě, kdy jsme měli slavnostní rýži, která páčila víc než minule, jsem toho měla už tak nějak dost, všude kopa lidí a tak sem šla na pokoj, aspoň na malý odpočinek. Kluci na mě klepali, ať jim půjčím pexesa a mezitím, co jsem půjčovala, přišlo mi před pokoj asi osm dospělých, ale ne starých Indů. Vůbec jim nebylo trapně, stoupli si mi do dveří a jen se tak beze slov rozhlíželi. Jejich jazyk pořád ještě neumím, tak jsme na sebe tak rozpačitě koukali. Zjevně jsem se jim jako světlovlasá Evropanka zamlouvala. Začala jsem se bát, aby mě někdo z nich nepožádal o ruku:) Tak jsem jim zavřela s úsměvem dveře před nosem. Asi to bylo na indické poměry velice nezdvorné. Oni třeba vůbec nemají ve zvyku klepat anebo klepají hodně. Buď vám někdo vtrhne s naprostou samozřejmostí do pokoje a už se kýbluje dovnitř nebo buší jako by měl někdo umřít a doprovází to intenzivním a hlasitým voláním mého jména. Takže si sami vynutili, aby náš pokoj byl pořád zamčený. Děti za to peskujeme, ale dospělí už nemůžeme.

Odpoledne už hosté pomalu odjížděli. Seděla jsem s devítiletým Joicem u koutu s vodou a v tom horku se ocakovali. Joice si vzal najednou kámen a začal si jím drhnout nohy jako pemzou. Jak jsou vynalézaví a poradí si naprosto se vším.

U večere se výjimečně doneslo víno, tak jsme se s Míšou trochu připily:) No opět nám k tomu stačily dvě skleničky... a pak, že zvyk je železná košile... Otcové dopadli podle mého mínění hůř, nejsou zvyklí vůbec a tak s nimi byla zábava. Po večeri jsme šli všichni na taneční party pro kluky a dokonce i náš ředitel si s dětmi zatančil. Bylo to divoké a veselé, opět mi došlo, jak mi po tom všem asi bude smutno. Ale smutno nesmutno, domu se těším a hlavně už za měsíc a půl nás čeká pět týdnů strávených s mým milým na cestách. Letenky na Srí Lanku už máme zmluvené:))...

*Všechny vás z Indie zdraví Andrea Musilová*



## Okénko do knihovny



**autor:** ...příběhy, které se opravdu staly...  
**název:** Bůh v mém životě  
**z obsahu:** Kdo jsou pochybné existence?

Nedávno jsem zažila velice zajímavou příhodu, která mi pomohla uvědomit si jeden omyl, či dokonce hřích?

Jsem katolička a vím moc dobře, že máme milovat své bližní a to všechny bez rozdílu. Přiznám se, že pokud jde o bezdomovce a podobné podivné existence, které se potulují po nádražích a parcích, nedařilo se mi to ani za mák. Ba právě naopak. Vzbuzovali ve mně odpor, šel z nich strach.

Jednou, když jsem se vracela z návštěvy své dcery obtěžkána taškami, uklouzla jsem na schodišti vlakového nádraží a spadla. Ležela jsem tam se svými sto kilogramy jak dlouhá tak široká, věci z tašek rozházené po zemi.

Než jsem se stačila z toho leknutí vzpamatovat, už u mě stáli dva muži, asi bezdomovci, středního věku, prostě jak jim říkáme – pochybné existence – a snažili se mě postavit na nohy. Zajímali se, zda mě něco nebolí a jestli mi nemají zavolat sanitku.

Přiznám se, že jsem byla jejich přístupem šokována víc než z vlastního pádu. Pořád jsem čekala nějaký podraz. Když se mi jali rovnat věci do tašky, nepřestávala jsem ostražitě sledovat jejich ruce a čekala jsem, kdy mi něco ukradnou. A víte co? Nestalo se tak. Dokonce nevzali ani těch pár korun, co jsem jim za jejich pomoc dávala na pivo. Musela jsem se až stydět a v duchu se jim tisíckrát omluvit za to, co jsem si o nich myslela.

Bůh mi dal velkou lekci – ze všech těch „slušných“ lidí, kteří na nádraží byli, mi pomoc poskytli právě ti dva „nejpochybnější“.

*z KT 2006 vybrala MJ*



Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun). Seznam knih naleznete na našem webu.



## Biblický koutek

### 24. část

Příběhy. Jedná se o vyprávění náboženského charakteru, která chtějí podpořit a posílit víru posluchačů. Jednotlivé detaily se proto nepovažují za skutečné „dějiny“ v moderním smyslu slova. Jak charakteristika babylonského života, tak i jmenované osoby patří už minulosti.

Daniel. Jméno v překladu znamená „Bůh je soudce“. Je připočítáván k „velkým prorokům“. Jeho kniha je napsána třemi jazyky: jedna část hebrejsky, druhá aramejsky (jazyk v Ježíšově době) a třetí řecky (v lidové formě nazývané koiné, ve které jsou sepsána také evangelia a další spisy Nového zákona).

Jána Ilová. Králové starodávného Orientu chovali neobvyklá zvířata a krvežízlivé šelmy, které se pouštěly do lesů a potom se na ně pořádaly hony. Další kusy se chovaly v klecích a ukazovaly se vzácným hostům. V našem případě se jednalo o „jámu“, která patřila k systému podzemních atrií podobných těm, které byly součástí římského Kolosea.

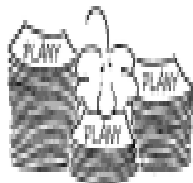
(pokračování příště)

z knihy *Katedrála moudrého písaře*, připravila M. J.



## Zpráva z 12. zasedání Farní rady ze dne 8. února 2009

### Program jednání:



- **Střecha kostela - Rozbělesy**

Nejnovější informace před opravou díry ve střeše kostela sv. Václava v Rozbělesích. Oprava bude po velmi dlouhé době provedena speciální vysokozdvížnou plošinou (v současnosti je hotovo).

- **Senioři, spolupráce**

Diskutovaly se možnosti návštěv nemocných a starých lidí, kteří žijí v Děčínských domovech důchodců, pečovatelských domech, či sami doma. Zde by mohli být hodně platní i důchodci, ochotní pravidelně navštěvovat tato zařízení, s lidmi promluvit ap.

- **Dětské mše svaté**

Stále se nedaří více rozvinout možnosti kolem dětských mší svatých, konaných 1. neděle v měsíci. Po dětské mši svaté je možnost, nejen pro rodiny s dětmi, se na krátkou chvíli přemístit do prostor farního klubu a zde strávit čas vzájemným rozhovorem, předáváním si zkušeností, novinek. Jedna z rodin může připravit i program. Za hezkého počasí je k dispozici hřiště na dvoře fary. Je možnost přinést např. moučník a na místě připravit občerstvení.

- **Vzdělávání laiků**

Byli jsme informováni, že je možnost, ale i potřeba, se dále vzdělávat. Tato možnost se otvírá nyní v Litoměřicích, kde se uvažuje o kurzu, který by pomohl zájemcům získat větší přehled, potřebný pro aktivní pomoc ve farnosti. Je možnost se nyní přihlásit. Nebude se jednat o nic náročného, z čeho by měl být strach.

- **Různé akce**

Hledal se způsob, jak zajistit, aby se včas a pokud možno co nejvíce zájemcům dostávaly informace o různých akcích konaných v obou farnostech Děčína. Často jsou akce společně "namíchané". Posledním příkladem byla např. akce Bělá, kdy se na dveřích našeho kostela objevil plakátek těsně po vydání ZzF a akce nemohla být oznámena ani v ohláškách, protože o ní nikdo z fary nevěděl...

- **Charita v Děčíně**

Na popud Ing. Holady se FR zabývala otázkou Charity v Děčíně. Poukázal na smutnou skutečnost, že již druhým rokem v Děčíně neproběhla Tříkrálová sbírka (toho si všiml i denní tisk). A právě letos se při tom vybrala v ČR rekordní částka.

Že to přináší peníze pro farnosti asi každý ví. Jeden z problémů je právě to, že v Děčíně momentálně není Charita, která tuto sbírku zajišťuje a je jejím garantem. Došli jsme k zajímavému poznatku, že totiž Charita zrušena nebyla, jen není obsazena lidmi. Ti se před nějakým časem přeskupili do jiného sdružení... Bylo by tedy dobré tuto činnost znovu obnovit a podpořit.

### • Farní web

Projednala se stávající situace, kdy došlo v nedávné době ze strany provozovatele bezplatného prostoru pro Internetové stránky na Seznamu k podstatným změnám. Konkrétně tento subjekt začal do stránek klientů vkládat reklamu dle svého uvážení. Jediná možnost, jak toto obejít, je zaplatit 60 Kč měsíčně. FR se dohodla, že této možnosti s největší pravděpodobností využije. Navíc bude k dispozici i podstatně větší prostor, takže bude možnost umístit audiovizuální soubory.

*Další setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 08. března 2009 v 18:45 (po večerní mši svaté). Na její členy se můžete opět obracet s vašimi podněty a připomínkami! Pište, volejte, mluvte, nabízejte svou pomoc, ...*

### **Kontaktujte členy FR - nezůstávejte v pasivitě!**



| Jméno                | Funkce              |
|----------------------|---------------------|
| P. František Jirásek | předseda Farní rady |
| Martin Kolář         | místopředseda       |
| Zuzana Bumbová       | zapisovatelka       |
| Jindřich Macoun      | člen                |
| Jiří Málek           | člen                |
| Rudolf Sticha        | člen                |
| Miloš Vavříčka       | člen                |



### **Charita hlásí rekordní výnos letošní Tříkrálové sbírky**

Koledníci letos nasbírali do 14 727 pokladniček od dárců částku ve výši 63 774 919 Kč. Spolu s dárcovskými SMS, které přišly od diváků televizního Tříkrálového koncertu ze dne 4. ledna (celkem 393 552 Kč), činí prozatímní výnos letošní koledy celkem 64 168 471 Kč!

více na <http://www.trikralovasbirka.cz/>



### **Pouť do Dolního Žlebu**

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

| Rok 2009                                       |           |             | 1. března    | 5. dubna    |
|--|-----------|-------------|--------------|-------------|
| 3. května                                      | 7. června | 5. července | 2. srpna     | 6. září     |
| 4. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných |           |             | 1. listopadu | 6. prosince |

vlakové spojení:

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - **levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

|                 |              |       |       |                 |              |       |       |       |
|-----------------|--------------|-------|-------|-----------------|--------------|-------|-------|-------|
| Děčín hl. nádr. | <b>13:01</b> | 15:01 | 16:45 | Dolní Žleb      | <b>14:09</b> | 16:09 | 17:03 | 18:09 |
| Čertova Voda    | <b>13:11</b> | 15:11 | 16:55 | Čertova Voda    | <b>14:15</b> | 16:15 | 17:08 | 18:15 |
| Dolní Žleb      | <b>13:16</b> | 15:16 | 17:00 | Děčín hl. nádr. | <b>14:24</b> | 16:24 | 17:18 | 18:24 |



## Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

| Rok<br>2008   | Sbírky            |                  | Společně odvedené mimořádné sbírky |                                    |
|---------------|-------------------|------------------|------------------------------------|------------------------------------|
|               | vybráno           |                  |                                    |                                    |
|               | Podmokly          | Jílové           | Částka                             | Účel                               |
| Leden         | 8 243 Kč          | 1 470 Kč         | 2 475 Kč                           | Na církevní školy                  |
| Únor          | 9 575 Kč          | 2 108 Kč         | 5 700 Kč                           | Svatopetrský halěř                 |
| Březen        | 12 748 Kč         | 2 303 Kč         | 2 700 Kč                           | Na uprchlíky                       |
|               |                   |                  | 1 705 Kč                           | Na Svatou zemi                     |
| Duben         | 7 992 Kč          | 2 122 Kč         | 3 200 Kč                           | Na bohoslovce                      |
| Květen        | 8 194 Kč          | 1 790 Kč         | 3 500 Kč                           | Na záchranu kostelů                |
| Červen        | 7 394 Kč          | 1 779 Kč         | 0 Kč                               |                                    |
| Červenec      | 6 809 Kč          | 1 400 Kč         | 0 Kč                               |                                    |
| Srpen         | 8 196 Kč          | 1 693 Kč         | 0 Kč                               |                                    |
| Září          | 6 046 Kč          | 1 957 Kč         | 0 Kč                               |                                    |
| Říjen         | 8 067 Kč          | 1 212 Kč         | 3 048 Kč                           | Na misie                           |
| Listopad      | 9 513 Kč          | 2 362 Kč         | 3 400 Kč                           | Na biblické dílo                   |
| Prosinec      | 12 213 Kč         | 4 272 Kč         | 1 990 Kč                           | Na diecézi (svatoštěpánská sbírka) |
| <b>Součet</b> | <b>104 990 Kč</b> | <b>24 468 Kč</b> | <b>27 718 Kč</b>                   |                                    |



| Rok<br>2009   | Sbírky          |                 | Společně odvedené mimořádné sbírky |                   |
|---------------|-----------------|-----------------|------------------------------------|-------------------|
|               | vybráno         |                 |                                    |                   |
|               | Podmokly        | Jílové          | Částka                             | Účel              |
| Leden         | 9 198 Kč        | 1 813 Kč        | 2 600 Kč                           | Na církevní školy |
| Únor          | 0 Kč            | 0 Kč            | 0 Kč                               |                   |
| <b>Součet</b> | <b>9 198 Kč</b> | <b>1 813 Kč</b> | <b>2 600 Kč</b>                    |                   |



## Život s Bohem v rodině I

Duchovní obnova pro mladé manžele na faře v Ruprechticích se koná 14. března 2009. Přednáší P. Grzegorz Bajon OFMConv., začátek v 8:30, konec cca ve 20:00. Je možné zajistit hlídání dětí na faře.

*duhovni.obnova@ gmail.com, mobil: 737 560 512, Mgr. Dana Glaserová*

## Informace, aneb co se událo a co nás čeká



*z toho, co se podařilo zjistit...*

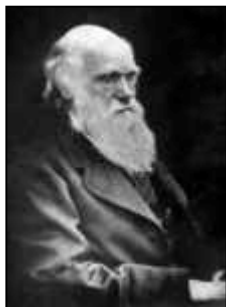
- ☞ **Pobožnosti křížové cesty** - budou v pátek po večerní mši svaté a v neděli v 17:00 před večerní mší svatou.
- ☞ **Změna času** - na „letní“ letos připadá na 29. března 2009, kdy se místo 02:00 bude hned 03:00, což znamená pro praktický život, že budeme muset o hodinku dříve vstávat. Hned na mši si to ráno otestujeme :-D
- ☞ **Tyto a další informace** - na webu: [RKF.DC.Podmokly@seznam.cz](mailto:RKF.DC.Podmokly@seznam.cz) - navštivte naše/vaše stránky!



## V Římě konference o Darwinově evoluční teorii

*Tisková konference s cílem představit připravovaný vědecký kongres na téma „Teorie a fakta evoluční biologie: zhodnocení po 150 letech od vydání 'O původu druhů'“ se uskutečnila 16. 9. 2008 v Tiskovém středisku Apoštolského stolce. Kongres bude v Římě probíhat ve dnech 3. - 7. 3. 2009.*

Na tiskové konferenci vystoupili arcibiskup Gianfranco Ravasi, předseda Papežské rady pro kulturu, dále P. Marc Leclerc, SJ, profesor filosofie přírody na Papežské gregoriánské univerzitě, Gennaro Auletta, vědecký ředitel „Projektu STOQ“ a profesor filosofie vědy na Papežské gregoriánské univerzitě, a Alessandro Minelli, profesor zoologie na univerzitě v Padově.



„Debaty o evoluční teorii se stávají stále vášnivějšími, a to jak mezi křesťany, tak mezi jejími zastánci,“ řekl během tiskové konference P. Leclerc a dodal: „Zvláště s blížícím se výročím 150 let od jejího vydání je Darwinova kniha 'O původu druhů' hodnocena na základě ideologie a ne jako dílo vědecké, které bylo autorovým skutečným cílem.“ Za této situace podle něj „považují křesťanští vědci, filosofové a teologové... za svůj úkol přijít s objasněním,“ jehož cílem je „podnítit v širokých kruzích racionální diskuzi a podpořit plodný dialog mezi vědci působícími v nejrůznějších oblastech a oborech.“

Kongres, který se uskuteční ve dnech 3. - 7. 3. 2009 v Římě, pořádají Papežská gregoriánská univerzita a Univerzita Notre Dame v Indianě (USA), není proto podle Leclerca „církevní záležitostí“. Zájem církve o probuzení skutečného dialogu týkajícího se evoluční teorie však dokládá skutečnost, že patronátu nad připravovaným kongresem se ujala papežská rada pro kulturu, vysvětluje. Kongres je součástí „Projektu STOQ“ (Science, Theology and the Ontological Quest, „Věda, teologie a ontologický výzkum“), který loni na podzim zahájilo 5 římských papežských univerzit a jehož cílem je podle arcibiskupa Ravasiho „přispívat k dialogu mezi

různými odpověďmi výzkumu a studia, které se v současnosti od sebe vzdalují,“ za pomoci „plodné výměny mezi vědou, filozofií a teologií skrze dialog odborníků.“

*TS ČBK, Jiří Gračka*



## **Další studie dokládají nebezpečí médií pro děti**

Časopis Americké pediatrické asociace uveřejnil v listopadu dvě studie o vlivu sledování sexu a agrese v televizi a videorecích.

Jde o dlouholeté sledování Rand Corporation a studium dlouhodobých účinků násilných videoher na agresivitu v Japonsku a USA, jež provedl ředitel Centra pro studium násilí na universitě v Iowě. O tyto studie se opírá analýza Kristen Fyfeové z Institutu pro kulturu a média.

Fyfeová říká, že význam těchto studií je v jejich dlouhodobosti. Patří také k prvním, jež se zaměřují na souvislost mezi sledováním sexuálních témat v TV a předčasným těhotenstvím. Ačkoli je japonská kultura méně agresivní než dnešní americká kultura, jsou výsledky z USA a Japonska stejné.

Podle Fyfeové by rodiče měli vědět, že jsou-li děti dlouho vystavovány médiím, má to zdravotní dopady na vývoj mozku, obezitu, zvýšenou agresivitu a předčasnou sexuální aktivitu, užívání drog a alkoholu a špatné školní výsledky.

Katoličtí rodiče musejí podle ní „provést děti kulturním minovým polem“ a hledat, co je pro ně nejlepší. Musejí je naučit správné volbě programů a poznat, jaké hodnoty se skrývají v jejich obsahu. To je důležité zvláště o Vánocích, kdy rodiče musejí sledovat hodnocení videoher a sledovat informace Rodičovské televizní rady o médiích, knihách a hudbě. Děti dnes sledují TV hlavně přes mobily a počítače: je proto důležité neumistovat počítače do dětského pokoje. Rodiče musejí mít odvalu být nepopulární.

Fyfeová tvrdí, že dnešní rodiče berou tyto vlivy vážněji a více se rozmýšlejí, co koupit.

*Zenit*



## **Manželská svátost III**

Duchovní obnova pro manžele aneb manželský slib v praxi (po tolika letech?). Volně navazuje na předchozí obnovy pro manžele, zváni jsou všichni, tj. nejen ti, kdo se účastnili I a II. Tématem je stále aktuální obsah manželského slibu. Obnova se koná 7. - 8. března 2009 v Jablonném v Podještědí, přednáší P. Česlav Plachý OP, začátek sobotní mší svatou v 9:30, konec v neděli po obědě.

*duchovni.obnova@ gmail.com, mobil: 737 560 512, Mgr. Dana Glaserová*



## **Modlitba před připojením se k internetu**

Katolická církev na Slovensku má od 30. 9. 2008 oficiální modlitbu před použitím internetu, kterou schválil bratislavský arcibiskup-metropolita Mons. Stanislav Zvolenský. Tato modlitba má velký mediální ohlas. Zprávu o ní vysílala i Slovenská televize.

Oficiální zdroj <http://www.adsum.sk/> uvádí: „Je to časopis slovenských bohoslovců (ADSUM), kteří s nápadem na schválení této modlitby přišli. Internet je jako nástroj na získávání informací, či komunikaci velmi dobré a užitečné médium, v dnešní době už skoro nevyhnutelné.“

Ti, kteří s internetem přichází pravidelně do kontaktu, vědí, že kromě dobrých a užitečných věcí, může v mnohém – při špatném zacházení – i velmi uškodit. Proto je potřebná zodpovědnost. Abychom při používání internetu 'nešlápli vedle', je dobré si tuto zodpovědnost uvědomovat, vzbuzovat ji a vyprošovat od Pána Boha. Patronem internetu je svatý Izidor.“

Modlitba před připojením se k internetu v české verzi:

*„Všemohoucí věčný Bože, Ty jsi nás stvořil ke svému obrazu a nařídil nám, abychom všechno dobré, pravdivé a krásné hledali především v božské osobě Tvého jednorozrozeného Syna, našeho Pána, Ježíše Krista. Prosíme Tě, dej, abychom, na přímluvu svatého Izidora, biskupa a učitele, na cestách internetem vedli své ruce a oči k tomu, co je milé Tobě, a každého člověka, kterého potkáme, přijímali s láskou a trpělivostí.“*

*Skrze Krista, našeho Pána. Amen.“*

TS ČBK



## Slavnosti a svátky

19. 3. Slavnost svatého Josefa, snoubence Panny Marie  
25. 3. Slavnost Zvěstování Páně



## Významné dny

21. 3. Mezinárodní den boje za odstranění rasové diskriminace  
25. 3. Den modliteb za úctu k počatému životu a za narozené děti



## Výroční dny biskupů

- |     |    |                 |                                    |
|-----|----|-----------------|------------------------------------|
| 9.  | 3. | Mons. Esterka   | kněžské svěcení (1963)             |
| 12. | 3. | Mons. Škarvada  | kněžské svěcení (1949) - 60 výročí |
| 17. | 3. | Mons. Otčenášek | kněžské svěcení (1945)             |
|     |    | Mons. Graubner  | jmenován tit. biskupem (1990)      |
|     |    | Mons. Hrdlička  | jmenován tit. biskupem (1990)      |
|     |    | Mons. Radkovský | jmenován tit. biskupem (1990)      |
|     |    | Mons. Lobkowicz | jmenován tit. biskupem (1990)      |
| 19. | 3. | Mons. Koukl     | svátek                             |
|     |    | Mons. Hrdlička  | svátek                             |
|     |    | Mons. Kajnek    | svátek                             |
| 27. | 3. | Kard. Vlček     | jmenován arcibiskupem (1991)       |

## **Děčín - Podmokly**

30. 3. Mons. Otčenášek jmenován tit. biskupem (1950)  
31. 3. Kard. Vlk biskupské svěcení (1990)  
Mons. Cikrle biskupské svěcení (1990)  
Mons. Paďour převzetí služby biskupa – koadjutora (2001)



### **Setkávání**



- ◆ 1. neděle ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděle od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 do 18:30 na faře - Apoštol Pavel
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer



### **Setkávání v Jílovém**

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)



### **Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka**

|         |       |                     |
|---------|-------|---------------------|
| Neděle  | 09:00 | 17:30               |
| Pondělí | 08:00 |                     |
| Úterý   |       | 17:00               |
| Středa  | 08:00 |                     |
| Čtvrtek |       | 17:00               |
| Pátek   |       | 17:00               |
| Sobota  | 15:00 | Bynov <sup>*/</sup> |

*\*/ Přes zimní období (říjen - duben) jsou mše svaté v pečovatelském domově, vždy od 15:00*



### **Ostatní pořady bohoslužeb**

Jílové                      **Neděle**                      **10:45**                      Kostel Nejsvětější Trojice



→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 29. 03. 2009, před 1. neděli v dubnu ←

*Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)*